

De feestcommissarissen waren er al en schenen veel plezier te hebben. Zelfs Voeting leek zijn ongenoegen geheel vergeten en lachte schaterend om de potsen van Gerard Smaring, die zijn hoge hoed voor een geplisseerde oranje cotillon-muts had verwisseld.

„Leve de burgemeester en zijn vrouw!” riep de student, wild met zijn hoofddekseel zwaaiend.

„Leve Suze van Larn!” viel Colebrander in en „leve onze Suze”, juichten ze nu allemaal.

Suze maakte een welwillende buiging of ze edelmoedig hun hulde wilde aannemen.

„Ja jongens, Suze heeft 't meest van allen voor het feest gedaan”, zei Colebrander haar enthousiast aanziende.

„Dokter Colebrander, jongetje, je hebt toch niets gedronken?” spotte Suze, „ik ben zulke lofreden niet gewoon van je”.

„Hoe zeldzamer hoe kostbaarder”.

„O dank u zeer voor uw juweel-kostbare woorden”, neeg Suze gracieus. Maar ernstig weer vroeg ze: „waar is Annie, komt ze nog niet?”

„Ze bracht de kinderen naar bed en wachtte nog bezoek uit Werendorp; ik kon daar natuurlijk niet voor thuisblijven”.

„Nee, jij in de hoge functie van feest-commissaris...”

„Herzberg, je vrouw houdt me voor de gek, ze belastert mijn huidig ambt”, beklagde Colebrander zich bij Suzes man.

„Wel es goed voor je, hoor”. troostte Beekman op een tafel zittend en de planken er van opwippend.

„Nou — ik ben voor een moppie muziek”, sprong Smaring op en ging eens polsen bij de muzikanten. „Ze kunnen niet meer zien, de lichten moeten op”, riep hij terugkomend en de commissarissen verstrooiden zich om mannen te zoeken voor het aansteken van de kaarsen.

Het weiland werd steeds voller. Dokter van Larn en mevrouw, Laaghout en juffrouw Oostburg waren er al. De dames Greve kwamen niet, daar ze het karakter van zo'n

feest met muziek te werelds vonden en Albert was, sedert zijn nederlaag in de villa Herzberg, uit logeren. Verder waren er het hoofd van de school met zijn vrouw, de lagere onderwijzers, de meisjes van Larn en de geld-chic: hereboeren met zusters en dochters. Annie Colebrander was ook gekomen in gezelschap van mijnheer Eckstein: mevrouw was verhinderd geweest mee te komen. Annie voegde zich bij Suze, terwijl Eckstein onder de heren handen gaf. Sedert zijn optreden bij de watersnood kenden zij allen hem min of meer, temeer, daar hij als groot-grondbezitter en groothandelaar in granen in Maelkerke vaak zaken had. Suze had Annies gast in de drukte niet opgelet.

Het fanfare-corps speelde het Wilhelmus en hier en daar galmden volksgroepjes het mee. De lampions waren nu aan en wierpen fantastiese rosse en oranje licht-glansen om zich heen.

Aan de lange tafels, waar limonade en wijn werden gedronken, was het een luid gelach en gescherts. Ieder werd op zijn beurt geplagd. Maar Colebrander vond het zo te saai en wilde spelletjes gaan doen.

„Ja vooruit, kring-ophouen”.

„Kerel, ga naar je wieg”.

„Natuurlijk — jou benen zijn te stijf”.

„Nu, stemmen dan, wie doet mee?” riep Smaring bovenop de tafel staande tussen kogelflesjes en taartenschalen, „deelnemers gelieven op te staan, alloooo!”

Suze sprong op, trok Annie mee en juffrouw Oostburg met een beschaamd grinnik-lachje dat ze het deed, kwam ook naar voren. Tenslotte waren allen van de partij behalve Suzes ouders, Herzberg en juffrouw Smaring.

In een wijde kring, hand aan hand, speelden ze een kinderspel. Laaghout, door een toeval los gebleven, stond onbeholpen middenin. „Ik niet eerst”, verdedigde hij zich.

„Ja, ja, jij bent er in, ja, Laaghout in de kring”, riepen ze en lachten hem uit. De notaris, sukkelig, lachte mee, terwijl de anderen het vrij onbegrijpelijke versje inzetten: